

har paataget sig. Jeg veed og har erfaret, at der er Steder, navnlig i den Egn, hvor det ærede Medlem er bedst kjendt, hvor Postgangen ikke naaer til enhver By tre Gange ugenlig; det er mig i ethvert Tilfælde bekendt af Andragender, der ere komne i den sidste Tid, men det er mig ikke bekendt, at de tidligere Andragender, der desangaaende ere komne fra denne Egn ligesom ogsaa fra andre Egne, ikke ere bleone gjorte til Gjenstand for en omhyggelig Undersøgelse, og Resultatet har i Reglen været det, at de Paaagjældende have faaet deres Ønsker opfyldte. Det er sandsynligt nok, at dette, naar Midlerne komme tilstede, ogsaa bliver Tilfældet med Hensyn til de Forlangender, der ere komne fra disse Egne; saavidt jeg kjenner dem, ere de ikke ubegrundede, men for Dieblisset ere Midlerne ikke tilstede til yderligere at udvikle Postgangen der. Jeg kan ikke undlade endnu at bemærke, at jeg tror, det ærede Medlem lægger for megen Vægt paa Ordet „Landsby“. Det er ganske vist saa, at det Ord „Landsby“, som blev brugt i Forbindelse med den Bestemmelse, at det skulde være et Punkt af postalt Vigtighed, har, om jeg saa maa sige, taget Glansjen af denne anden nærmere Bestemmelse; men det har oprindeligt ikke været Meningen, at Posten skulde bringes til hver enkelt Landsby, fordi der kunde være Landsbyer, som ikke havde en saadan Betydning, at det kunde forlanges, medens der var andre Steder, som havde en saadan postalt Vigtighed, at det var heldigt, at Posten blev ført derhen. Naar det ærede Medlem paaberaaber sig den Skrivelse fra en Postinspektør til Ministeriet, som ifjor blev meddelt Udvalget, maa jeg dog bemærke, at der fra Ministerens Side ikke laa nogen Godkjendelse af det Udtryk, der var brugt i Skrivelsen, og det var heller ikke Hensigten at godkjende det ved Skrivelsens Forelæggelse; det var alene Hensigten at vise Udvalget, at Postinspektøren tænkte paa i Løbet af Aaret at udvide Postgangen til alle Landsbyer. At det ikke er lykkes fuldt, erfarer jeg nu, men jeg antager dog ikke, at der er saa mange Steder tilbage uden Postforbindelse, som man skulde formode efter de Betragtninger, som det ærede Medlem fremsjorte. Naar det ærede Medlem og et andet æret Medlem (Hvid) vare saa venlige at invitere mig til Herning og Ringstjøbing, beklager jeg meget, at min Tid ikke tillader mig at tage imod Indbydelsen, men jeg vil dog saa meget mere berolige mig i saa Henseende, som jeg er overbevist om, at Klager ikke vilde udeblive, naar der er nogenformelt Grund til, at de komme frem, og at de saaledes nok ville naae mig, om jeg end ikke selv skulde naae at komme til de paaagjældende Steder. Naar det ærede Medlem udtalte angaaende Telegrafbudene, at det var besynderligt, at Administrationen ikke havde havt sin Opmærksomhed henvendt paa en Forbedring af deres Raar, da Rigsdagen oftere havde udtalt

sin Sympathi derfor, skal jeg indskrænke mig til at ytre, at det ved Fastkættelsen af Lønninger dog ikke alene kommer an paa, hvad de Paaagjældende kunne have Brug for eller Trang til, men Betalingen maa ogsaa rette sig efter Bestaffenheden af Mængden af det Arbejde, som bliver præsteret. Det er et Hensyn, som jeg tror det rigtigt at tage, og jeg mener ganske sikkert, at en Del af de Folk, hvorom her er Tale, i den allerede givne Løn faae et tilstrækkeligt Bederlag for Værdien af det Arbejde, de præstere. Naar det ærede Medlem mente, at den Maaade, hvorpaa Telegrafdirektøren ordnede Forholdet ved Antagelsen af yngre Mennesker til Telegrafbudene, var ueheldig, og at Tjenesten blev mindre vel besørget, skal jeg kun sige, at jeg ikke har modtaget nogen Klage over en mindre god Besørgelse af Telegraf-tjenesten, og jeg nærer ingenformelt Tvivls om, at det ikke vilde være længe, inden Klager naaede mig, dersom der virkelig var Grund til Beklagelse. Hvad jeg kunde have at sære det ærede Medlem for Sørs Amt (Lauer) med Hensyn til Forstaaelse af Lovens af 24de Mai 1875, vil det ærede Medlem kunne finde i de Ord, jeg i samme Anledning henpente til den ærede Ordfører. Naar det ærede Medlem bestandigt stærkt holder paa, at Regjeringen har Midler nok til at tvinge det sjællandske Jernbaneselskab, skal jeg sige, at jeg vel veed, at man paa visse Punkter kan lægge det sjællandske Jernbaneselskab adskillige Hindringer i Veien, at man kan modsætte sig adskillige af Selskabets Ønsker, men foruden at jeg ikke har nogen Sympathi for Anvendelsen af den Slags Midler for at opnaa, hvad man forlanger, maa det ogsaa være en absolut Betingelse for deres Anvendelse, at man selv er fuldkommen vis paa, at det, man forlanger, er aldeles retferdigt og billigt. Jeg har imidlertid endnu ikke erkjendt, at der var fuldstændig god Grund til med stor Kraft at forlange disse Foranstaltninger af det sjællandske Jernbaneselskab, navnlig ikke Anlægget af flere Stationer mellem Sørs og Ringsteb, som det ærede Medlem paatalte; jeg har ikke erkjendt, at Forlangendet derom var fuldkommen billigt.

Steenstrup: Den ærede Minister maa have misforstaaet mig, eller ogsaa maa jeg have udtalt mig ueheldig; thi han sagde, at jeg var bleven Bevist skyldig for, at dette Foretagende var enestaaende. Jeg paastaar, at jeg har ført Bevist for, at det er enestaaende, ikke med Hensyn til, at der jo er mange andre Foretagender af denne Slags, baade flette og gode, men enestaaende i den Retning, at det er blevet anderledes mishandlet af Stormfloden og andre Ting end andre saadanne Foretagender. Naar den ærede Minister sagde, at den Sag, jeg omtalte, ikke kunde sammenstilles med den Slags Inddenninger, som Regjeringen understøttede, saa har den ærede Minister Ret, men i modsat Retning af, hvad han